

helseklinikker, dvs. læger, tandlæger m.v., er tilgængelige for kørestole.

Omkring de erhvervsrettede initiativer skæmmes det hele unægtelig af det lille ord lønsomhed – det skal kunne betale sig for virksomheden. Men vi er dog positive over for nogle af tingene, f.eks. ideen om, at en arbejdsgiver kan få støtte til at ansætte nyuddannede handicappede på prøve i f.eks. 3 måneder, hvis der sikres imod misbrug. Mange af barriererne mod at få handicappede ind på det ordinære arbejdsmarked handler jo mere om uvidenhed og fordomme end om kvalifikationer og praktiske problemer.

Vi lægger stor vægt på muligheden for ordinært arbejde med de hjælpemidler, der så er nødvendige. Men skal der endelig være tale om fleksjob, ja, så lægger vi lige så stor vægt på, at de er forbundet med arbejdsmarkedet og de fagretlige rettigheder på lige fod med ordinære job, sådan som vi f.eks. selv har fremsat forslag om i beslutningsforslag nr. B 7.

Adgangen til uddannelse er et kapitel for sig, men der er ingen tvivl om, at en forbedret adgang til uddannelse også vil lette adgangen til arbejdsmarkedet. Også på det område vil vi gerne se ligestillingen i praksis. For mig er det et stort problem, at sektoransvaret stadig er uafklaret. Det var det i øvrigt også for et år siden. Det er et stort problem, at man ikke ser uddannelsesadgangen som et uddannelsesproblem, men som et handicapproblem, og det vil sige, at det bør være uddannelsesinstitutionernes adgangskrav, der afgør, om man får mulighed for en uddannelse, og ikke om der tilfældigvis – mere eller mindre tilfældigt – er adgang til at få de hjælpemidler, man skal have for at kunne deltage.

Deltagelsen i det almindelige kulturliv giver stadig problemer, ikke mindst for kørestolsbrugere. Vil man i biografen, må man ofte affinde sig med, at den film, man gerne ville have set, desværre vises i underetagen, der er for mange trapper, personalet kan ikke hjælpe, og man må nøjes med en anden film eller tage hjem igen. I øvrigt skal man have en dunk med til at tisse i i mørket, for der er ikke adgang til et toilet.

Den nye servicelov har indført en del forbedringer, men desværre også en række forringelser. Bl.a. er der skåret drastisk i tilskuddet til hjælpemidler. En læsebåndoptager f.eks., der skal bruges af en blind, for at vedkommende kan deltage i en almindelig undervisning på lige fod med andre, regnes ikke længere for et

hjælpemiddel, men for et forbrugsgode og skal dækkes af personen selv. Det samme gælder tilskuddet til handicappede børn. Det handler om økonomi og om, at opfindsomheden er væsentlig større, når det gælder besparelser, end når det gælder om at finde løsninger, der giver lige muligheder.

Staten har skåret i den refusion, man gav kommunerne på de personlige tillæg. Kommunerne svarede igen med at sende regningen til de handicappede selv. Hvis man kun har 3.000 kr. til rådighed til sig selv om måneden, er en merudgift på op til 5.000 kr. om året noget, der virkelig kan mærkes.

Den nye ledsagerordning er et skridt i den rigtige retning, selv om det rent faktisk er diskriminerende, at vi nægter den til mennesker over 67 år. Ideen er jo, at man kan få betalt en person til at ledsage én på lægebesøg, familiebesøg, socialt samvær, kultur osv., osv. i femten timer pr. måned, og kravet er, at man ikke er i stand til at færdes selv.

Men reglen er uklar i virkeligheden. Blinde kan f.eks. sagtens færdes i et kendt nærmiljø, men de er jo på herrens mark, hvis de skal længere væk.

Man kan også tale om Folketingets adgangsveje, hvad det angår. Det er ikke specielt nemt at færdes her i Folketinget, det er ikke specielt nemt at komme rundt med kørestol, det er ikke specielt nemt, hvis man er blind. Folketinget har ikke gjort noget særligt for, at handicappede kan deltage i de muligheder, andre borgere har for at komme til orde i forhold til folkestyret.

Endelig er der et afsnit om retssikkerhed. Det er godt, at Ombudsmanden er koblet på klagesystemet, for der mangler forståelse for de handicappedes forhold. Det er også godt, at man har lempet adoptionskravet, men der er et alvorligt problem, som slet ikke er løst, og det gælder spørgsmålet om de tidsbestemte straffe. Virkeligheden viser, at psykisk syge afsoner betydelig længere straffe for samme forseelser end andre borgere. Det er et groft brud på menneskerettighederne. Er folk syge, skal de have behandling på et hospital, ikke i et fængsel.

For kun tre år siden byggede man en ny politistation og retssal i Hillerød. Den er umulig at indtage, hvis man sidder i en kørestol, og man har således måttet afholde retsmøder ude på torvet af samme grund. Det er ikke at ligebehandle borgerne at udsætte mennesker i en præker og privat situation for sådan en behandling.